

Στιφάδο του Χρήστου 'ChIossif' Ιωσηφίδη

Ο Ανέστης είναι αδύνατος, φανατικός της υγιεινής διατροφής. Μαγειρεύει λαχανικά στον ατμό και το κρέας του, φιλέτο γαλοπούλα, πάντα ψητό. Διαβάζει στο διαδίκτυο για μακροζωία και υγιεινή διατροφή αλλά τελικά ζει μόνος χωρίς παρέες και φίλους. Την νύχτα συχνάζει για 1-2 ώρες στο κανάλι γνωριμιών αλλά και πάλι δεν βρήκε κάποια να του ταιριάζει... και η ζωή του κυλάει έτσι...

Στην λαϊκή αγορά:

Ανέστης: *«Καλημέρα. Από που είναι αυτά τα κολοκυθάκια;»*
Παραγ.: *«Είναι ελληνικός σπόρος, βιολογική καλλιέργεια στην Αργολίδα: Αγία Παρασκευή αν ξέρετε...»*
Ανέστης: *«Δεν ξέρω αλλά είναι καλά. Μπράβο... Ζυγίστε μου αυτά τα κολοκυθάκια...»*

Διαλέγει προσεκτικά επτά κολοκυθάκια και τα βάζει στην ζυγαριά. Ο παραγωγός παίρνει βιαστικά άλλα δύο και πάει να τα βάλει στην ζυγαριά να στρογγυλέψει το ποσό...

Ανέστης: *«Όχι ... όχι μόνο αυτά. Πόσο έχουν; 1.67; Ορίστε 2 ευρώ. Δεν θέλω ρέστα... Ευχαριστώ.»*

Ο παραγωγός παίρνει το δίδυρο και βάζει τα κολοκυθάκια στην σακούλα του Ανέστη.

Παραγ.: *«Ευχαριστώ... πολύ. Θέλετε κάτι άλλο; Καρπουζάκι; Θα το κόψω...»*
Ανέστης: *«Όχι ... όχι. Γεια χαρά»*

Κολοκυθάκια, μπρόκολα, πορτοκάλια και αχλάδια έγραφε το χαρτάκι και αυτά πήρε... Ακριβώς όσα είχε υπολογίσει ότι θα φάει την εβδομάδα ...

Ανηφόρα ο δρόμος της επιστροφής. Για τον Ανέστη κανένα πρόβλημα αλλά η κυρία

μπροστά είναι λίγο ευτραφής και τραβάει ένα μεγάλο καρότσι γεμάτο.
«Ωραίος κώλος... και η ανηφόρα τον κάνει ακόμη ομορφότερο...» σκέφτηκε ο Ανέστης αλλά αμέσως έστρεψε αλλού το βλέμμα του. Δεν άντεχε όμως να μην προσέχει την όμορφη γυναίκα μπροστά του... τα μαλλιά και το φόρεμά της... τις καμπύλες της.

Σε μια πέτρα χτυπάει το καρότσι της κυρίας και βγαίνει η ρόδα... το καρότσι σταματάει απότομα... ο Ανέστης φτάνει δίπλα της:

Άννα: *«Βγήκε η ρόδα... μήπως ξέρετε να την φτιάχνετε;»*

Ανέστης: *«Ναι ... ίσως... για να δω...»*

Ο Ανέστης σκύβει να δει το καρότσι αλλά παράλληλα εξετάζει προσεκτικά την Άννα. Είναι παχουλή αλλά όμορφη, έχει σπυράκια αλλά και ωραίο μεγάλο στήθος. *«Αυτή είναι γυναίκα...»* σκέφτηκε και έσκυψε στο καρότσι.

Είχε φύγει το παξιμάδι. Ψάχνει το βρίσκει, βάζει την ρόδα στον άξονα, βάζει το παξιμάδι και το χτυπάει με μια πέτρα.

Ανέστης: *«Ορίστε... έτοιμο. Δεν είναι καινούργιο αλλά μέχρι το σπίτι θα σας πάει»*

Άννα: *«Ω , ωραία. Σε ευχαριστώ... σε ευχαριστώ πολύ.»*

Κοιτιούνται στα μάτια...

Άννα: *«Με λένε Άννα.»*

Ανέστης: *«Ανέστης. Χάρηκα... εννοώ για την γνωριμία όχι για το καρότσι»*

Άννα: *«Α, δεν ανησυχώ για το καρότσι. Τώρα που σε βρήκα, αν ξαναχαλάσει, θα σε πάρω τηλέφωνο να το φτιάξεις. Κι μετά θα σου κάνω το τραπέζι... είμαι πολύ καλή μαγείρισσα»*

Ο Ανέστης ξαφνιάζεται:

Ανέστης: *«Δεν είναι ανάγκη... αν ξαναχαλάσει εδώ είμαι... χάρηκα»*

...και γυρίζει να φύγει.

Άννα: *«Θα μου δώσεις το τηλέφωνό σου;»*

Ανέστης: *«Ναι... ναι κι εγώ θέλω το δικό σου.»*

Ανταλλάσσουν τηλέφωνα και συνεχίζουν το δρόμο τους.

Η Άννα μιλάει στο τηλέφωνο σε μια φίλη της...

Άννα: *«Ωραίος άντρας και δεν φοράει βέρα. Αδύνατος αλλά γεροδεμένος. Και να δεις για πότε το έφτιαξε...»*
Μαρία: *«Αφού σ'άρεσε τόσο γιατί δεν του τηλεφωνείς;»*
Άννα: *«Δεν ξέρω πως θα το πάρει... είναι σοβαρός κύριος. Κι εγώ... δεν είμαι πια τόσο νέα για τέτοια πράγματα»*
Μαρία: *«Μην λες χαζομάρες... πάρτον για να φάτε μαζί σπίτι σου και φτιάξε στιφάδο, το καλύτερό σου.»*

Χτυπάει το τηλέφωνο του Ανέστη...

Ανέστης: *«Μάλιστα»*
Άννα: *«Καλησπέρα. Η Άννα είμαι με το καρότσι. Θυμάσαι...»*
Ανέστης: *«Γεια σου Άννα. Τι κάνεις; Εντάξει το καρότσι;»*
Άννα: *«Μια χαρά και οι δυο. Τι θα έλεγες αύριο βράδυ να φάμε μαζί;»*
Ανέστης: *«ΟΚ. Αλλά μην ετοιμάσεις πολλά... τρώω ελαφριά το βράδυ.»*
Άννα: *«Μην ανησυχείς. Είμαι καλή μαγείρισσα... Θα σε περιμένω στις 8. Μένω Μακεδονίας 21 στον 3ο... Ιωάννου γράφει το κουδούνι»*
Ανέστης: *«Θα έρθω... Χάρηκα πολύ... Καλό βράδυ.»*
Άννα: *«Καλό βράδυ»*

Ο Ανέστης βάζει προσεκτικά την πετσέτα στα πόδια του και κοιτάζει την Άννα. Είναι όμορφη, χαρούμενη... αστράφτει... Πέφτει το βλέμμα του στο τραπέζι: λίγα πιάτα αλλά αντίθετα εξαιρετικά πλούσιο: ανάμικτη σαλάτα λαχανικών με σως, ποικιλία τυριών και φυσικά το περίφημο στιφάδο της Άννας με κόκκινο κρασί.

Δεν μπορεί να φάει τίποτε...

Η Άννα τον σερβίρει με στοργή.

Δεν μπορεί, δεν πρέπει να φάει τίποτε...
Η Άννα τον κοιτάζει απορημένη. «Δεν
μπορεί να μην του αρέσει... ας φάει σαλάτα...
ας φάει κάτι...» σκέφτεται και χάνει εντελώς
το κέφι της.

... και σηκώνεται βιαστικά.

Ο Ανέστης φεύγει...

Δεν μπορεί να φάει τίποτε... Ο Ανέστης
ετοίμασε το βραδινό του γιαούρτι. Αλλά δεν
πάει κάτω... σκέφτεται την Άννα...
Να περπατάει μπροστά σου στην ανηφόρα,
το κορμί της, το γέλιο της...

Ανέστης: «Με συγχωρείς αλλά δεν μπορώ να
κάτσω... Με συγχωρείς»

Άννα: «Μα τι έγινε; δεν σου αρέσει;»

Ανέστης: «Καληνύχτα... Άννα»

Άννα: «Εμπρός»

Ανέστης: «Γεια σου Άννα. Ο Ανέστης είμαι...
τι κάνεις;»

Άννα: «Καλά είμαι. Εσύ;»

Ανέστης: «Μια χαρά. Ξέρεις ήθελα...»

Άννα: «...μην ανησυχείς. Το ξέχασα ήδη αν
και δεν σε κατάλαβα. Έτσι κι αλλιώς
δεν έγινε τίποτε...»

Ανέστης: «Αυτό, αυτό ακριβώς... ξέρεις
σκέφτηκα: τώρα το τρώω
στιφάδο σου. Τι θα 'λεγες...»

Το «**Στιφάδο**» του Χρήστου 'Chlossif' Ιωσηφίδη διέπεται από την άδεια:
Creative Commons Αναφορά προέλευσης - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή 3.0
Μη εισαγόμενο.

[<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/>]